

OVID som cirkus.

af Adam Bülow-Jacobsen (*AIGIS'* udsendte)

Le metamorfosi. Opført af *Les Colporteurs* og *Fattore K*.
Isenesat af Barberio Corsetti. Ret frit efter Ovid.
Set 12 oktober 2003 i Parc de La Villette, Paris.

Hvad mon Ovids Metamorphoser har med fransk cirkus og italiensk experimentalteater at gøre? Det kunne man få et bud på under denne forestilling, hvor det hele blev blandet sammen, også fransk og italiensk sprog i opførelsen.

Udgangspunkter er at metamorfosen, forandringen - skræmmende og morsom på én gang - kan fremstilles med akrobatik. Fx fremstilles fødsler, typisk et resultat af Jupiters eventyr, ved at 'barnet' kommer ned fra loftet i en snor med lynets fart. Sexscener fremstilles, ret morsomt, flere gange på en trampolin. Når Diana er rigtigt tilfreds og skal vise hvor dejlig hun er, går hun på line i (næsten) bar figur.

Guderne hænger ofte oppe under loftet i net eller trapez, og der er en kostelig scene hvor Jupiter og Juno holder hyrdetime på et lagen helt oppe under kuplen, mens man kun ser bevægelserne i lagenet nedefra. Jeg forestiller mig at den antikke *mime* måske har været noget i denne retning. Én ting mindede ihvertfald om antiken, nemlig de ubekvemme siddeforhold i halvcirkel (i 1. akt) eller helcirkel (2. akt). I 2. akt blev det efterhånden til en *vand-pantomime*, idet manegen gradvis fyldtes med vand efter historien om Neptun og den uheldige jomfru, som Minerva omskaber til en krage for at redde hendes dyd. Neptun kommer op af en slags badekar, der har en forbindelse ud af scenen. De der sad lige i nærheden må være blevet noget våde.

Man havde selvfølgelig foretaget et udvalg af Ovid og havde valgt følgende historier:

Orpheus og Eurydike

Diana og Actaion

Jupiter og Kallisto

Jupiter og Lycaon

Jupiter og Kallisto, (igen. Her er det historien om at hun omskabes til en bjørn og bliver dræbt af sin egen søn).

Minerva og Vulcan (og deraf følgende Erichtonius).

Kragen (Jomfruen der forsøges voldtaget af Neptun, men omskabes til en

krage af Minerva. Herunder mere om Erichtonius, der bliver bevogtet af Cecrops' døtre)

Ravnen

Teiresias (der bliver kvinde i 7 år og derefter mand igen).

Narcissus

Pentheus, Bacchus og søfolkene (Pentheus går det som bekendt ilde. Søfolkene omskabes til fisk, da de alligevel ikke vil sejle Bacchus til Naxos).

Orpheus' død. (Orpheus vil ikke mere med damer efter Eurydikes død. Han fremstilles som en ældre homoseksuel der i sin bil fisker en yngre mandlig prostitueret. De bliver uenige og den unge mand står ud af bilen, hvorefter bacchantinderne stener Orpheus).

Det var alt i alt en ret overvældende oplevelse. 3 timer tog det, og ens hoved snurrede noget bagefter. Støjniveauet var til tider ret højt, men dog tåleligt og ikke elektronisk forstærket. Styrken, og svagheden, lå efter min mening i den megen akrobatik, der sommetider var både morsom og velanbragt, til andre tider noget forceret og søgt. Sprogforbistringen var forbavsende lidt generende. Mærkeligt nok var det jo den italienske trup der var skuespillere, mens de franske var cirkusartister, og dog var det meste af den talte tekst på fransk, sommetider med en ret udpræget italiensk accent - det afhang af de enkelte skuespilleres evner. De indlagte trapez- og linedans-numre var sommetider velanbragte, mens man sommetider havde indtryk af at det nu var den eneste udtryksmåde skuespillerne havde til rådighed. Det bevirkede at nogle scener overspillede og trak detaljer i langdrag, uden at det bragte

historien videre, blot fordi den pågældende øvelse gjorde sig godt i trapez, på line eller trampolin. Men det skal siges at al akrobatikken var særdeles vel udført.

Nogle af historierne kunne følges uden videre, eller blev forklaret undervejs, andre krævede at man læste i programmet samtidig, hvilket jo var umuligt i det svage lys.

Men det var en morsom eftermiddag, og jo tak, klassikerne lever og har det godt. Om Ovid ville have genkendt noget af det får stå hen, og det er måske heller ikke så vigtigt.